

KAKO SMO PROSLAVILI MEĐUNARODNI TJEDAN GLUHIH

Ideja o Međunarodnom danu gluhih rodila se na II. Svjetskom kongresu gluhih u Zagrebu, ili neposredno nakon njega. Ovaj Kongres okupio je dotad najveći broj gluhih, nagluhih i stručnih djelatnika te je dao velik polet radu i razvoju Svjetske federacije gluhih, kojoj je tada bio predsjednikom naš Dragoljub Vukotić, a glavnim tajnikom Talijan Cesare Magarotto. Nacionalne proslave počele su već 1957. (Milano), a Svjetska federacija službeno je godine 1958. posljednju nedjelju u rujnu Međunarodnim danom gluhih, lansirala u svijet kao Međunarodni dan gluhih. U mnogim zemljama proslava se «proširila» na Međunarodni TJEDAN gluhih. To je posljednji čitav tjedan u rujnu, s tim što je kulminacija proslave u nedjelju, kada se slavi Međunarodni dan gluhih.

Svrha je proslave privući pozornost političara, ljudi na vlasti i sveopćeg pučanstva na postignuća zajednice Gluhih, te upozoriti javnost i na probleme gluhih.

Od samog svog početka Svjetska federacija priznata je od strane Ujedinjenih Naroda i njezinih agencija kao međunarodna nevladina organizacija koja predstavlja više od 70 milijuna gluhih ljudi širom svijeta. Znatno dio gluhih živi u zemljama u

razvoju i oni se uz pomoć Svjetske federacije često moraju boriti za osnovna ljudska prava, pogotovo za pravo na obrazovanje i informiranje te pravo na korištenje i priznanje svog znakovnog jezika.

Za Hrvatsku možemo reći da nije u kategoriji zemalja u razvoju, a što se tiče prava gluhih mi smo i mnogim industrijski razvijenim zemljama primjer i uzor. Da ne nabrajamo što smo sve postigli prijašnjih godina, spomenut ćemo samo neka najnovija velika postignuća: početkom 2007. hrvatska je javna televizija za nas uvela titlovanje dnevnika, a krajem godine ostvarili smo pravo na besplatno dobivanje faks uređaja i specijalnih budilica, na isti način kao što se dobivaju ortopedski pomagala.

Proslavama Međunarodnog dana gluhih posljednjih se godina u razvijenim zemljama sve manje pozornosti poklanja. Organizacije gluhih tek se simbolično sjete tog dana. Na Internetu ipak vidimo koju lijepu mladu princezu među gluhom djecom.

Moglo bi se reći da u Hrvatskoj i nije bilo posebnih akcija povodom dana Gluhih, sve nekako tiho, male izložbe, ako je bilo novaca napravio se domjenak...

Članovi Saveza gluhih ispred restorana - izletišta na Martin bregu kod Dugog sela

Učesnici sa stolovima i slušaju govor predsjednika Saveza
gluhih grada Zagreba

U Zagrebu glavnom gradu Hrvatske sa najvećim brojem gluhih članova organiziran je svečani ručak u Dugom Selu nadomak Zagrebu. Mnogi su došli, pa i oni koji inače nikad ne dolaze u društvene prostorije i oni koji su vrlo nezadovoljni radom Saveza. Vrijeme, prekrasna okolica, jako dobar ručak sve je bilo krasno, ali bilo je onih koji su pitali koja je prava svrha ovakvog okupljanja. Zaista, koja je svrha? Jeli moguće da zato što smo gluhi ne znamo javno reći što nas muči, nego samo onako između sebe... Netko je rekao zašto kad se slave neke godišnjice priznanja za rad dobivaju

samo ugledni političari i ljudi koji se bave gluhihima? Zašto se ne oda priznanje radu gluhog člana. Ima u nas mnogo samozatajnih gluhih članova koji godinama rade ne očekujući ništa, rade jer to vole, rade za svoje gluhe. Zašto se takvim ljudima ne oda javno priznanje pa makar da dobije lijepu zlatnu plaketu?

Isto u Zagrebu, ali na drugi način, Udruga «More tišine» od jedva 20-tak mladih uputila se u subotnje popodne s transparentima od Zrinjevca preko Trga bana Jelačića na Cvjetni plac. Na transparentima je pisalo: «Imamo nedostatak sluha ili govora, a ne hendikep» «Želimo sve titlovene programe» «Da, prirodno! - Ne, umjetna pužnica!» «Ponos gluhih Hrvatske!» "Ne govorite nam iza leđa, gledajte nas u oči!» «Ako su gluhe osobe hendikepirane, zašto postoji kultura gluhih?»

Nažalost, građani nisu baš reagirali, nije bilo javnih komentara. Morat će se to sljedeći put bolje organizirati. I malo jasnije definirati neke pojmove protiv kojih su demonstranti (bez razloga) ustali.

Tako u Anićeovom Hrvatskom rječniku piše »hendikep: otežavajuća okolnost, poteškoća, smetnja" (gluhoća je vrlo ozbiljan nedostatak).

Za "hendikepiran" - pak stoji da je to osoba koja krivnjom društva nije dovedena u ravnopravan položaj s drugima u odnosu na postizanje uspjeha... Emancipirani gluhi danas na gluhoću gledaju kao «hendikep» tj. vide u njoj samo ograničenja koja društvo nameće, a ne smatraju je invaliditetom, pa barem za gluhe moglo bi biti sasvim u redu ako sebe smatraju hendikepiranima, a ne invalidima.

Tekst i slike: Nadica Hadžović

DANSKA:

ČASOPIS GLUHIH U SVE OSNOVNE ŠKOLE!

Danski savez gluhih izdaje svakog prosinca, od 1955., poseban časopis "Doves Jul" ("Božić gluhih") koji nije namijenjen gluhihima već širokoj javnosti pa sadrži informativne članke o gluhihima i njihovom znakovnom jeziku. Tiska se u 20.000 primjeraka, cijena mu je 30 danskih kruna i prodaje se na ulicama. 9 kruna pripada prodavaču, a ostatak Savezu gluhih, koji utrkom od oko 420.000 kruna financira dio svojih akcija. Ove godine je časopis poslan u više razrede svih osnovnih škola u Danskoj, zajedno s posterom ručne abecede i posebnim upitnikom za djecu. Prodajom časopisa djeca mogu zaraditi za izlete i dr. Školama koje zatraže Savez će uputiti instruktora koji će u razredu govoriti o gluhihima, odgovarati na pitanja i djecu naučiti nekoliko znakova. Instruktori su najčešće gluhe osobe, ili pak roditelji i djeca gluhih, a za svaki sat u školi dobivaju honorar od 300 kruna.

